

Świeca

Drży niespokojnie płomień świecy
od wiatru i niemocy ze zmęczenia
Obok rewolucji karnawał trwa
nie chcę trwać żeby trwać

Od czuwania tracę zmysły
z oczu kształt prawdy i światło ~~prawdy~~ wiary
Jestem nagi jak król żebraczy
bezsilny jak wyważone drzwi

Gdzieś miłość brzmi pijana
pochylone prostują się drzewa
Ja z przyjaciółką świecą drgam
lecz nie chcę skończyć jak ona

Bicie serca jak ptak przetrącony
skrzydłami uderza o ściany
nawet one nie odpowiadają powietrzu
które zamiast oddychać łka

Gdzieś jest dobre jutro złe wczoraj
dziś świeca powoli dogorywa
Noc bębni bezgwiezdnyimi myślami
gaszę ogarek niech wspomnienie płomienia trwa

4.2.2013r.

Chciałem

Chciałem, żeby wszystko miało znaczenie:

szczegól pomijany, rutyna czynności spojrzęła wstecz,

ruch niezauważalny, sposób mowy, drobne monety z reszty w sklepie.

Palenie papierosa, zapalniczkom nadawałem imiona kobiece, powietrze.

To jak przekrzywia szyję łabędź pospolity i to że płowy gest gipsowej rzeźby
codziennie płowieje coraz pełniej. Żeby słowa milcząco wykraczały poza siebie,

dym nie wietrzył ostatecznie. Błache sprawy, niepozorni ludzie

odnajdowali w życiu swoim i innych ważne miejsce, zbliżało się do siebie rozbieżne.

Dbałem o stare rzeczy, zawierające historie, uważałem, by nie rozdeptać ślimaka,

kto wie co myśli, co oprócz mieszkania w muszli niesie.

Rytuałem aby było wkładanie ulubionej koszuli, na ogołocoony krzew patrzeć.

Wydarzeniem rozmowa przypadkowa w poczekalni u lekarza, czy o niczym się okaże,

postój zegara co sekundę, aby odetchnął czas stracony, uwierzył czas przyszły,

spotkanie z ukochaną kobietą w Koloseum, na parkowej ławce, gdzie muchy skrzydlatym
amorkom wtórowały tumany mżawki skrzydłami zgarniając znad fontanny.

Nie tylko słońce, księżyc czy gwiazdy robiły furorę w poezji,

ale i wróble, zmęczone twarze, budki z piwem, spóźnione pociągi zwracały poetów uwagę.

Profil szarego budynku do rozbiórki niczym rysy Afrodyty znajdował w palecie malarza

uznanie. Karierę robiły oprócz sobót poniedziałki, matowa firanka miejskiej rzeki

zaszalała turkusowym falowaniem, karnacja śmierci poczerwieniała ze wstydu,

że pod jej skórą krew raz jeszcze zawrzała.

Chciałem czuć obecność wszystkiego w sobie i siebie we wszystkim,

jak każdego zakończenia nerwu mrowienie. Widok nie jedynie z tego okna wysokiego

zapierał dech szybom, lecz także ten z niskiego parapetu zakurzonego kusił zmysły,

na duszy kaloryfera wywierał niezatarte wrażenie, a tańczący pyłem, zeszlými liśćmi,

strzępami gazet i wspomnień wiatr miał u tańczących na błyszczących marmurach

partnerów wzięcie. Ażeby w ponurym niebie zakochała się tęcza,

szatniarka stłamszona futrami gości poczuła się modelką na wybiegu u Armanięgo.

I żeby dzieci nigdy nie dorastały, a starcy zapomnieli, iż są starcami.

26.I.2013r.

Niechący

Niechący wyszedłem na świat
tonący w przygnębiającej brzydocie
z której wyrastały wieże szczyjąc się
przejmującym pięknem przebitych obłoków

Niechący na światło dzienne wyszły senne ulice
unosily i opuszczały głowy domów dyktowały rytm kroków
Z grupy uczestników nieświadomych swych powinności
pierwszy na ochotnika podniosłem rękę później opuściłem

Niechący zacząłem pisać wypełniać niewysłowione
usta potykającego się losu ciszę tajemnych głosów
Z niechcącej miłości niespełnionej zapragnąłem
prawdziwej choćby to był jednodniowy motyl

W złocie topiły się moje uczucia
od niechcenia tężały ołowiem zmieniającym oczy
z formy w odlew moja twarz z niewinnej plasteliny
stała się niechący winnym ciężaru kamieniem

Jestem tu niechący nawet nie wiem gdzie
i po co i dlaczego w takim razie czegokolwiek chcę
Staję się zaklętym w sobie bez odzewu echem
nieobecnym nieodzownym niechącym westchnieniem

25.I.2013r.

Niedobór

Karminowe usta to za mało
ostre rzęsy podtrzymujące brwi
włosy wlokące się donikąd
Nie przycinam ^{ich} pragnień ~~ich pragnień~~
one są puszystością doskonałą
entropią kalekich marzeń

Oto stoję znów wezwana przez pomruk lustra
codziennie zmywam makijaż
blade policzki to za mało
by zadowolić odbicie poprzedniego dnia
Jutro rozbiję lustro przedzięrzgnę się
w metaforę weneckiego mostu westchnień

A więc uwięziona w larwie kopciuszka
jestem ^{delką} ~~delką~~ w krzywym zwierciadle jutra
Pod obcasem trzeszczy uroda spóźnionej północy
mam błyszczące pantofelki karminowe usta
stalowe rzęsy most brwi to wystarczy
by pokonać westchnienie falujących piersi

19.I.2013r.

Gdzieś

Gdzieś na mapie jest miejsce
pogrążone w moim smutku, serca ślad.

Ktoś je wydeptuje nieoswojony z nim, sam.

Zadają mu pytanie klimat, ziemia, niebo, wiatr.

Co tu robi? *Wzrusza ramionami! osunęły błady weleńcy twarz.*

Gdzieś na mapie jest miejsce,
którego brak. Nie ma tam nikogo,
prócz tęsknoty fal, które wyrzucają
na obojętny brzeg pienisty myśli skraj.

Orbitą miejsca jest poruszony mapy kształt,
orbitą mapy płynny serca ślad.

Wiem, że gdzieś w atlasie jest mapa,
na mapie miejsce, co czeka,
lecz za daleko, zbrakło atlasu,
kartki z mapą brak.

Z kosmosu asteroida mnie wzywa, *nie może to być.*
Zanim ją ^{usłyszałem} usłyszałem, roztopił ją
galaktyczny, miłosny serca żar.

13. I. 2013r.

Prawdziwe anomalia

Odrywa się od tektury ziemi
od mgły nieba plagiat dnia
unoszą się oparem gradem opada
Za lustro ma wiatr ten chuchając
bez trudu wmawia mu prawdziwą twarz

Migrenę ma papieros kawa straciła smak
wychodzi na jaw że spałem sam
Scena pierwsza pierwszy akt
łazienka z lustrem które uparcie
twierdzi że to nie ja

To los z nudów wymyśla sobie ten teatr
Zmieniam bieliznę podlewam puste doniczki
Mnie się już nie chce w to grać
Zapowiadany od lat nowy spektakl
w zapowiedzi beczynn timer trwa

Założę trupę z niepasujących do kwestii zdań
i ruszę tym orszakiem hieroglifów
w poukładany zdarzeń fakt
lub scenę jednego aktora wprawię w ruch
brak widowni zastąpi mi zwietrzały marzeń chór

6.I.2013r.

X X X

Jałowiec cię wykarmił ziemia jałowa
trawa skoszona łan zboża położony
chroniła mocna na rzece zapora
Pierś chmury kłębiastej ssałeś
na deser sutek wiatru ~~largałeś~~
wciąż wygłodniały nowego pokarmu
oczyma kolejnych wrażeń wyglądałeś
Pogoda ~~bywała~~ ocaleniem oraz obumieraniem

każdego słowa zmieni

Na ramieniu marzeń siadałeś
zakurzonych skrzyniach kryjących pamięć
o życiu na całego w pełnej krasie
Kiedy sztucer kłęski w ciebie mierzył
serce na dłoni kładłeś żeby było mu łatwiej

Tańczyły dla ciebie owdowiałe damy
pozbawione blasku gwiazdy
zadzierały ^{pięta} ~~nosa~~ zwiędłe kwiaty
Dziś gryziesz pierś co wykarmiła
porzucone szczenię ~~lub raczej~~ to
co z niej pozostało] a słowa które grzęzną w gardle
regularnie narzekają że nie mogą cię wykarmić

29.XI.20IIr.

W samą porę

W samą porę spadł deszcz.

Oswiały most wykąpał się,
^{ponadziemne}
zmył ślady stóp.

W samą porę słońce uwolniło
od dolegliwości sad.

Drzewa wypuszczają pąki,
pąki otwierają umysł,
pachnące myśli sięgają gwiazd.

Rozbiegane oczy chwytają,
czego jeszcze nie skradł cień.

Usta poruszają słowami w przyjazną dal,
kropka ucieka, ^{konspira} nie zamyka zdań.

W samą porę pod właściwy adres
trafił zatrzymany czas,
co pędził ^{na} ślepo przez tyle lat.

W samą porę jesteś tu, ^{już} nie będę cierpieć
- serce pękło dawno temu.

W samą porę ze sztilem zaprzyjaźnił się wiatr.

Żagle zaczęły improwizowaną sambę grać.

Szach i mat.

28.I2.20I2r.

Spytałem o drogę

Spytałem o drogę Żyda
wskazał mi ścianę
pod którą wszyscy płaczą

Spytałem o drogę Muzułmanina
wskazał mi drogę do Mekki
i minaret który ^{po 8 rany} ~~co godzinę~~ wzywa

Spytałem o drogę Buddystę
położył palec na ustach
zamknął oczy i milczał

Spytałem o drogę Chrześcijanina
rozłożył szeroko ręce spojrział w niebo
podpalił stos. po czym
i kazał Żydowi dźwonić do krzyża przybijając
Muzułmaninowi odłożyć broń
towarzyszyć sobie w drodze do ~~nieba~~ ^{Ojca}
a Buddyście wypowiedzieć słowo
jakiego nigdy nie słyszał

Spytałem o drogę siebie
serce szarpnęło jak dziki koń
a krew nieznanym hymnem
z brzegów żył wystąpiła

12.12.2012

Drugie ja

W tych godzinach namiętnych zamkniętych już
przelicytowanych przez czas
ukryte jak w jaskini nietoperzy czeladź
szanse których odtworzyć się nie da
Umysł nocą odwiedza szczyty twoich snów
jarzącym światem obrzezana jaźń
stopami do góry w obłokach odcisnąć
choć opar uwiecznionego uczucia
co wciąż na niebie gwiazdy tka

Tuż obok świeca spowalnia mrok
ramię zastyga w powietrzu
bez oparcia cisza sięga dna
Ile słów trzeba jeszcze wysłać w nicość
ile trzeba sprzeniewierzyć żeby pojawił się
obrzęk echa które ćmi wyciszeniem drugiego ja

18.I.2013r.

Woda krew

Co zrobić z tymi tęsknotami
płynnymi jak rtęć dokuczliwymi jak reumatyzm
ze słowami których żadne zdanie nie mieści
z nadzieją co jak piskorz wyślizguje się
a w drżących dłoniach zamiast niej wodorosty

Co z różą począć co na czuły dotyk
kolcami jedynie odpowiada uwalniając rozmarzoną krew
a płatki i zapach pozostawia nie dla rannych *serc*
~~dla~~ pewnych siebie choć pustych serc

Nie dla ciebie miłość zrozumienie żadne miejsce ten świat
lecz szukasz gdzieś po drodze wyskakujesz z pociągu
a tam to samo i Zbyszek Cybulski spod kół
nie może się wydostać ~~się~~ a Sted lewą ręką uczy się pisać

W końcu stajesz pod wulkanem
gdzie Konsul na czworakach pisze rozpaczliwie
dobry tekst w chmurach zawiesił się wiersz
zamiast wersetów na ziemię spada gorzki deszcz
Pochylasz się pod rynną a z niej
zamiast ożywczej wody znowu lepka niespełniona krew...

24.8.2012r.

Dokąd

Dokąd otworzyć usta
rozprostować kości
zabrać się z wiatrem

Dokąd rozprowadzić smutek
zmęczonych oczu mgłę co po przez łzy
szukają gwiazdzistego spojrzenia

Dokąd zapędzić siebie
do jakiej klatki z której zawsze
można odlecieć donikąd

Dokąd wreszcie otworzyć
i oczy i usta żeby zatrzymać
wściekłą podróż samotnego światła

5.xII.2010

x x x

Zepsuło się słońce i księżyc nie naprawił
Moje myśli biegną do Ciebie
Tam gdzie ciągle zamieć

Snują się wizje wiatru
który chciałby zamilknąć
lecz wie że wtedy
wszystko byłoby na nic

Liczę gwiazdy i nie mogę się doliczyć
zostaje zasnąć jednak realne sny
nie pozwalają swobodnie opaść powiekom
ciemność w sobie zamknąć

Rano jasność rani źrenice
parkiem przechadzają się liście
Czuję że jestem kocham
ale serce jak domy zmierza wąską ulicą

5.10.2012 r.